

> הבלוג של shahf11

16 ביולי 2008, 1:3

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

המאהב היווני הוא לא הרעיון המרכזי - שירלי ולנטיין

פורסם ב15 ביולי 2008, 7:41 בכללי

מוקדש לאלן האחת.

כבר הרבה זמן שאני לא צופה בטלוויזיה.

א. כי אין מה לראות.

ב. כי אין מה לראות.

למען האמת, אני גם חסרת סבלנות צפיה. מאז שחליתי הזמנתי לי "יס מקס". ואני לפחות טורחת להקליט סרטים או תוכניות שנראה לי שאצפה בהם. אבל אני בעיקר מוחקת אותם מחוסר עניין לציבור.

אתמול הקלטתי את הסרט "שירלי ולנטיין". ובעקבות המלצתה של אלן. גם צפיתי בו.

הקטנה הייתה בחוג שחיה. האמצעי בחדר כושר. הגדול בחדר. וח. פנה לענייניו החשובים. טפחתי על הכרים ונשכבתי לי עם כוס הקפה שלי. (אתם לא רוצים לדעת איך אני מכינה אותו נכון? נו, טוב אני חושבת שאני היחידה שאוהבת עדיין "קפה פרה" נו... זה של עליית).

בפעם הראשונה שצפיתי בשירלי ולנטיין. הייתי כבולה בנישואי הראשונים. הייתי עדיין צעירה אבל כל כך הזדהיתי עם הצורך הזה להשתחרר מן הכבלים. לעשות משהו למען עצמי. לברוח... ולקבל את חיי בחזרה...

אתמול, צפיתי בסרט ממקום אחר. שירלי ולנטיין בת 42 (בגילי) ומדברת על גיל הבלות. (חייבת להיות פה טעות אני חושבת ומחזירה את הסרט אחורנית. לא, היא אכן אמרה שהיא בת 42 ובגיל הבלות). החיים שלה מעצבנים אותי. וביחוד כאשר אני יודעת שהיא הייתה נערה ואישה אחרת. אז מה גרם לה להפוך לשפחה החרופה שהיא עכשיו. מדברת עם קירות, משרתת את בעלה הבוק. וחיה על יד.

הנסיעה שלה ליוון היא רק הסימפטום. אמנם יש לה איזה חוויה עם מאהב יווני. אך זה לא העיקר. גם לא מבחינתה. זה הסמן המורה לה שחיה יכולים להיות שונים. והיא לא מהססת ובוחרת לעשות שינוי בחייה. ונשארת לה באי היווני.

לכאורה, בעצם כלום לא השתנה. היא לא עובדת אומנם בבית. אבל היא עובדת באיזה טברנה בבישול והגשה לאחרים. (לפחות יש תמורה כספית...). תיירים אנגליים שמרנים מתקשים לצאת להרפתקאה קולינרית. ולנסות מאכלים אחרים וגם פה היא מציעה להם ממאכלי בית אמא המלכה. ציפס וביצה. רק שעכשיו היא מכינה אותם מבחירה וזה כל ההבדל.

השינוי קורה לאט. שכן, קשה להמיר את הקיר במטבח שאיתו היא משוחחת בריק. ולכן היא מוצאת לה סלע-סלע יווני לשוחח איתו.

בהמשך, חל בה שינוי. לא מטמורפוזה בה משנים תסרוקת, מרזים 20 ק"ג, מרימים חזה ועפעפיים. בכלל לא. השינוי הוא פנימי. אבל הוא מקרין החוצה. ומוציא ממנה את השירלי ולנטיין שהיא. תאבת החיים.

כאשר בעלה מגיע ליוון. היא לבושה בבגדים מוכרים מן הבית. יושבת לה עם כוס יין על חוף הים. הוא חולף לידה ולא מזהה. כי היא שונה. אבל שוב השינוי מבפנים מקרין על מה שקורה בחוץ.

גם אני מרגישה קצת כמו שירלי ולנטיין. (ולא לא בגלל שאני מרגישה בגיל הבלות). גם אני הייתי במקום של ריק. והחיים שלי עברו ליד. אז אמנם לא נסעתי לי לאי יווני, אבל בחרתי בחיים. בחרתי לחיות אותם. כי הקלישאה שהחיים קצרים. היא כל כך נכונה.

השכנה ה"מושלמת" של שירלי מביאה לה חלוק משי במתנה. למעשה זהו חלוק החלומות הבלתי מוגשמים שלנו, של כולם. "לא לבשו אותו אף פעם" היא אומרת. "אני כל כך מעריצה אותך על הצעד שאת עושה". ושירלי אכן מתעטפת בו כי היא הגשימה את החלומות שלה. את הרצון לחיות.

אז אני עוטפת את כולכם בחלוק משי רך ועדין. מרימה כוס יין אדום לחייכם, מזמינה אתכם לטבול במים. אפילו רק את כפות הרגליים. ולחיות!!!!

[>> לרשומה הקודמת](#)

[חזרה לבלוג - חיה בסרטן \(1\)](#)